

AUTO IN DEFINITS

bromera **actual**

COMANDANT

(L'avió encara no s'ha enlairat. Una PASSATGERA asseguda al seient de la finestreta mira amb despreocupació a través del vidre. El seient del seu costat no està ocupat. De sobte, hi arriba el COMANDANT, es lleva la gorra, ocupa el seient buit i, amb decisió, es corda el cinturó de seguretat.)

COMANDANT. *(A la PASSATGERA.)* Hola, bon dia.

PASSATGERA. Bon dia.

AUXILIAR DE VOL. *(Pels altaveus de la cabina.)* Benvinguts al vol 4232 de Special Air, destinació Roma. A continuació els saludarà Xavier Martí, comandant de la nau.

(El COMANDANT saluda tots els passatgers amb la mà, trau un megàfon i parla a través d'ell.)

COMANDANT. Bon dia, i benvinguts tots. Estem a punt d'enlairar-nos. El viatge durarà dues hores, sempre que l'avió no esclate en flames. *(Tots s'espanten.)* És broma. La temperatura a l'exterior de l'avió ara mateix és de... *(mira per la finestreta)* calor asfixiant, si s'ha de jutjar per la taca de suor que porta l'encarregat de pista. I de l'oratge previst a Roma, no en tinc ni idea. Ja el comprovaran quan hi arribem. Moltes gràcies i bon viatge!

PASSATGERA. Perdona, és vosté...?

COMANDANT. En efecte, sóc el comandant de l'avió.

PASSATGERA. (*Assenyalant cap a la cabina del pilot.*) Però, vosté no hauria d'estar...?

COMANDANT. Als comandaments? Sí, però resulta que han venut el meu seient a un turista xinés molt capritxós i ja veu.

PASSATGERA. (*Angoixada.*) Aleshores, qui portarà l'avió, el xinés?

COMANDANT. (*Rient.*) No, per l'amor de Déu...

PASSATGERA. (*Més tranquil·la.*) Ah, ja, ho farà el copilot, no?

COMANDANT. Copilot? Amb els 10 euros que costa el bitllet, vosté pensa que podem tindre copilot?

PASSATGERA. Ja em semblava massa barat.

COMANDANT. No tenim ni hostesses. Eixa veu que ha sentit està pregravada.

PASSATGERA. Ah!

COMANDANT. Per no tindre, no tenim ni tan sols pilot automàtic.

PASSATGERA. Aleshores...?

COMANDANT. L'avió el porte jo... amb açò.

(*El COMANDANT mostra a la PASSATGERA un joystick antic de l'època dels Spectrum.*)

PASSATGERA. Què és això?

COMANDANT. Un *joystick*.

PASSATGERA. Un *joystick*?

COMANDANT. He fet una martingala al quadre de comandaments i puc dirigir l'avió des d'ací. (*Asseyalant cap*

a la finestreta.) Em faria el favor d'anar indicant-me si vaig recte per la pista mentre ens enlairem?
PASSATGERA. *(Amb cara d'incredulitat.)* I tant.

(Bocabadada, la PASSATGERA mira per la finestreta.)

COMANDANT. Què? Com va?

PASSATGERA. *(Fent gestos de «tot recte» amb la mà.)* Tire, tire...

(El COMANDANT porta el joystick cap avant. Els motors de l'avió se senten a la màxima potència. L'avió comença a rodar per la pista.)

ABARATIR COSTOS

(L'avió ha iniciat el vol cap a Singapur. Al seient d'una de les finestretes es troba un PASSATGER jove. Vist roba còmoda per al llarg viatge. Al seu costat hi ha una PASSATGERA més ben vestida. Aleshores se sent la veu del COMANDANT de la nau pels altaveus de la cabina.)

COMANDANT. Senyors passatgers, els recordem que, per tal de mantindre la nostra política d'abaratiment de costos, durant este vol no se servirà cap classe de menjar.

PASSATGERA. Com? *(Al PASSATGER, indignada.)* Ha sentit això?

PASSATGER. I tant!

(Trau un entrepà embolicat amb paper d'alumini.)

PASSATGERA. Però si és un viatge de 14 hores a Singapur!

PASSATGER. Ja, però, per contra, els bitllets ens han eixit tirats de preu.

PASSATGERA. És l'última vegada que aprofite una oferta.

PASSATGER. *(Amb la boca plena després de pegar-li un mos a l'entrepà.)* En vol?

PASSATGERA. *(Dissimulant el seu fàstic.)* No, gràcies. El que tinc és set.

PASSATGER. Beguda, de segur que no en serviran tampoc.

PASSATGERA. Què?!

PASSATGER. Fins i tot han clausurat el lavabo per estalviar aigua.

PASSATGERA. I què passa si necessite... En fi, ja sap!?

(Aleshores una HOSTESSA passa pel passadís amb un carret.)

HOSTESSA. Sondes!... Sondes!...

PASSATGER. *(A l'HOSTESSA.)* Senyoreta!...

HOSTESSA. Vol una sonda, senyor?

PASSATGER. De mig litre, per favor.

HOSTESSA. *(Selecciona una bossa plana de plàstic amb tubet, davant la mirada perplexa de la PASSATGERA.)* Són 3 euros.

GELOSIA

(L'HOME i la DONA viatgen asseguts als seients de l'avió. Ella, al costat de la finestreta, mira ací i allà amb despreocupació.)

HOME. Per què has hagut de ser tan simpàtica amb el taxista que ens ha portat a l'aeroport?

DONA. Tan simpàtica? Què dius? He intentat ser amable, això és tot.

HOME. Ja, ja! No deixava de mirar-te per l'espill retrovisor.

DONA. Vinga, Robert, no digues favades!

HOME. Sí, sí...

DONA. Fes el favor i no comences.

HOME. A mi ni m'ha mirat.

DONA. No m'estranya. Amb la cara de gos que li has fet!

HOME. De gos?

DONA. Sí, de gos policia. Per favor, Robert, deixa-ho estar.

HOME. Jo ho deixe estar, però tu deixa de mirar aquell xic.

DONA. Quin xic?

HOME. Aquell. Vos estic veient.

DONA. Eres increïble.

HOME. No para de fer-te senyals.

DONA. Per favor, Robert, és l'auxiliar de vol, i està indicant-nos les eixides d'emergència.

HOME. Sí, sí. I jo m'ho crec.

14 HORES

(L'avió s'ha enlairat rumb a Buenos Aires. Al seient d'una de les finestretes hi ha una XICA que vist de manera molt juvenil. Aleshores arriba un HOME i seu al costat. Vist amb jaqueta i duu un maletí a les mans que es posa sobre les cames. En això, la veu de l'auxiliar de vol se sent pels altaveus de la cabina.)

AUXILIAR DE VOL. Benvinguts al vol 3475 d'Aerolíneas Argentinas, destinació Buenos Aires. El vol durarà 14 hores, sense escales. Per favor, posen-se còmodes i gaudisquen del viatge!

HOME. *(A la XICA.)* Un viatge llarg, eh?

XICA. *(Tímida, però amable.)* Sí, sembla que sí.

HOME. Em dic Alfons. Sóc comercial.

XICA. Jo, Lisa. Treballe d'informàtica.

HOME. *(Resolutiu.)* I ara que ja ens coneixem prou i tenim un poquet de temps per davant... *(amb to molt comercial)* m'has de permetre que et presente l'ampli ventall de productes de l'empresa que represente: Llopis i fills. Articles per a la salut.

(L'HOME obri el maletí davant de la mirada perplexa de la XICA.)

XICA. *(Sense entendre res.)* Què?

HOME. Segurament, moltes vegades t'ha picat enmig de l'esquena i has hagut d'anar refregant-te pels cantons

(ho escenifica al seient) com si fores un ós salvatge. Però això s'ha acabat gràcies a este rascador d'esquena *(en trau un del maletí)*. Està fet de fusta de roure americà i té una vida útil d'un milió de rascades...

XICA. *(Farta.)* Perdone, pensa passar les catorze hores vinent-me coses?

HOME. No! Almenys huit les passaré dormint.

XICA. Gràcies a Déu!

HOME. Però l'he d'avisar d'una cosa...

XICA. *(S'ho veu vindre.)* Que ronca com un lleó.

HOME. No, que a casa, mentre dorm, acostume a acaronar els pits de la meua dona. Ho dic per si...

XICA. *(Això és massa per a ella.)* Hostessa! Per favor, hostessa!

MÉS GELOSIA

(L'HOME i la DONA continuen el seu vol. Ella busca distracció mirant per la finestreta.)

HOME. On mires?

DONA. Ja comencem!

HOME. Amb qui estàs fent-te senyals?

DONA. Jo?

HOME. Diu que no... I ara no em digues que t'estan indicant les eixides d'emergència!

DONA. Estic mirant per la finestra, Robert!

HOME. Ja, però eixe home musculós en tanga que et fa l'ullet, qui és?

DONA. Això és un núvol!

HOME. Sí, però té forma d'home! Té forma d'home!

DONA. Ara que ho dius... no li queda malament el tanga.

MÉS HORES

(El vol rumb a Buenos Aires continua. L'HOME i la XICA es troben als seus seients. Les cortines de les finestretes estan abaixades i els llums de la cabina s'han atenuat. Ell dorm amb un antifaç de dormir als ulls. Ronca. Ella, amb un rascador a les mans, el vigila amb cara de fàstic. De sobte, l'HOME comença a moure una mà cap a la XICA. Ella, espantada, fa servir el rascador per tornar-la al reposabraços. Al cap d'un moment, la mà de l'HOME es torna a moure cap a la XICA. Ella, de nou, la retorna al seu lloc. De sobte, són les dues mans de l'HOME les que s'acosten cap a la XICA. Amb decisió, ella li pega al cap amb el rascador. L'HOME es desperta espantat.)

HOME. *(Llevant-se l'antifaç.)* Què passa, què passa?

XICA. *(Amenaçant-lo amb el rascador.)* Les mans quietes, eh?, les mans quietes.

ATERRATGE

(L'avió, en maniobra d'aterratge, comença a perdre altura. Un XIC i una XICA paren atenció a la veu de l'HOSTESSA que se sent pels altaveus de la cabina.)

HOSTESSA. Estimats passatgers, corden-se els cinturons. En breus moments aterrem a l'aeroport de...

(De sobte l'avió comença a tremolar de manera salvatge. Els passatgers criden espantats, i alguns, amb els cinturons encara per cordar, ixen projectats dels seients. Després d'una forta sotragada i d'una frenada seca, l'avió es queda quiet a la pista.)

HOSTESSA. *(Amb veu angoixada.)* Estimats passatgers: acabem d'aterrar.

(Hi apareix el COMANDANT, nerviós i posant-se la jaqueta de pressa, mentre fa per eixir per una porta.)

COMANDANT. *(Als passatgers.)* Lamente la violència de l'aterratge, però, si torne a arribar tard al sopar d'anyversari, la meua dona em mata. *(Se n'ix.)*

(De seguida se sent un fort crit i l'impacte d'un colp.)

XICA. Què ha passat?

XIC. (*Mirant per la finestreta.*) Sembla que ha eixit de l'avió abans que posaren l'escala.

XICA. Si és que no es pot anar per la vida amb tanta pressa!

(*Aleshores apareix l'HOSTESSA.*)

HOSTESSA. Perdonen, algú sap conduir un avió? Estem enmig de la pista i hi ha un Boeing 747 a punt d'aterrar.